

vilde føre til en saadan Ulighed i Behandlingen af Folk, som man maa forudsætte have lige Fortjeneste.

Justitsministeren: Jeg troer, at man sætter det Spørgsmaal, som nu er under Omhandling, paa et urigtigt Standpunkt, hvis man vil undersøge, hvor stor Begunstigelse der vil være at tilstaae dem, der have gjort Tjeneste under Krigen som Frivillige. Dette Spørgsmaal er, som allerede før bemærket idag i Salen, afgjort ved tidligere Love, der have været under Forhandling, nemlig da den foreløbige Lov af 29de October 1849 her blev debatteret, og ligesaa dengang da Loven om Udskrivning for 1851 var under Forhandling. Ved disse tvende Love, som angaae Udskrivningen for Aarene 1850 og 1851, er det vedtaget, at de Frivillige, naar de have gjort Tjeneste 3 Maanedes i 1848, eller deeltaget i Felttogene de følgende Aar, skulle for hvert af disse Aar, de have gjort Tjeneste, have eet Aars Godtgørelse i deres Bernepligt, og det er ogsaa bemærket, at denne Godtgørelse skulde tilkomme dem i Begyndelsen. Det er dette Princip, som man ogsaa i den foreløbige Lov for iaar har holdt sig til; eet Aars Godtgørelse er vedtaget, og det troer jeg, at man maa holde sig til. Grunden, hvorfor man ikke skal gaae ind paa det Tillæg, Folkethinget har tilføjet til § 3, er altsaa ikke den, at de Frivillige ville faae en for stor Begunstigelse, men det er den, at den Begunstigelse, som vilde indeholdes i dette Tillæg, staaer i Strid med de Regler angaaende Begunstigelsen, som have faaet deres Sanctioen i 2 foregaaende Love, og fordi der derved vilde fremkomme en Ulighed mellem de Frivillige, som staae for Udskrivning iaar og de Frivillige, der have staaet for Udskrivning ved de 2 foregaaende Sæssoner, og en Ulighed mellem dem, som staae for Udskrivning iaar, eftersom de maatte være vaabensøvede eller ikke maatte være vaabensøvede.

Nyholm: Det er ikke for at tilføie Noget til de Argumenter, vi idag have hørt med Hensyn til det omkvæstionerede Punkts Realitet, at jeg har reist mig, men det er for at gjøre opmærksom paa, om ikke idetmindste enkelte af de ærede Talere skulde være geraadede ind paa Følelsens Gebeet i større Grad

end de maaskee skulde, naar man overvejer Love. Saaledes har den ærede Taler, som først havde Ordet idag (Nyholm), under nærværende Discussion yttret nogle Ord i saa Henseende, som ganske synes mig at bære Præg af den smukke, roesværdige og naturlige Følelse, som vistnok næres af Enhver af os med Hensyn til denne Sag, men som jeg dog ikke troer, man fuldkommen bør gjøre til Leder for sin Bedømmelse af det omkvæstionerede Punkt. Den ærede Taler indrømmede nemlig, at der ved det af det andet Thing vedtagne Punkt vilde opstaae Ulighed mellem de Frivillige, som kom ind under denne Lovs Omraade, og dem, hvis Skjæbne ifor var bleven afgjort ved den foregaaende Lov, men at det hovedsagelig kom an paa — saaledes forstod idetmindste jeg det — at man, naar man vilde gjøre noget Godt, gjorde det tilgavns. Jeg nægter ikke, at det er en smuk Tanke, han der har udtalt; men jeg mener dog, at naar man ved Lov vil gjøre Noget, skal man hovedsagelig sørge for, at det skeer med Retfærdighed, Billighed og Fornuftighed.

Nyholm: Det har ingenlunde været min Mening med de Ord, jeg fremsatte, at ville udtale mig mod, hvad der er retfærdigt eller billigt. At der opstaaer Ulighed, hvis man optager denne Tilføining, som det andet Thing iaar har optaget, i Forhold til dem, som tidligere have været udfærdige, det indrømmer jeg. Hvad der har været dette Things enkelte Medlemmers Mening, kan jeg naturligvis paa ingen Maade udtale; men for mig stiller det sig saaledes, at, hvis man virkelig vil, at disse Individuer skulle gennemgaae en Rekruttskole og en heel Garnisons-tjeneste, saa er den Gave, man giver dem, af ringe Betydning for dem. Det er denne Tanke, der har foresvævet mig, og derfor har jeg troet, at, hvis man tidligere havde vedtaget Noget, hvoraf Meningen — idetmindste for mig — ikke var klar, saa skulde man ikke forlade den Grundsætning virkelig at vise dem, at man vilde give dem Noget, der var værdt at modtage. Naar det er udtalt af den ærede Ordfører, at man derved maaskee vilde opnaae noget ganske Andet, end der var tilfiet, saa at de kunde slippe fri endogaa for 4 Aars Gar-